

knezu Švarcenbergu. — Prošt stolne cerkve gosp. Fridrich so za tem napili zdravico: Na zdravje milostljivega novemu knezo-vladiku! Potle spet knez: Na zdravje prečastnega kapitula Labudskega in Labudskih dekanov in v obče vsih duhovnikov, — za tim na zdravje vsim pričujočim namestnikom Sekovske in Kerške škofije, in poslednjič na zdravje c. k. gosp. ustanoviteljev. — Vse se je obhajalo veselo, častito in svečano. Na vsem bodi Bogu iskrena hvala. Moj spis pa sklenem naj vgodniši z besedami, s katerimi so svetli in milostljivi knez Slomšek svoj govor začeli: „Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!“

Radislav.

Bog z eno roko tēpe, z drugo varje.

Kér novice v svojim 26. listu tekočiga leta „Veselo letašnje letino“ oznanujejo, jim moram povedati, da ne bo povsod taka. V Razvorski fari poleg Slovenigradca na jutrejni in poldnevni strani visoke gore sv. Uršule je toča in hudo vreme strašno razgrajalo. Že 27. Velikiga travna je toča, ki je tisti večer tudi per Pliberki na Koroškem močno pobila, okoli 11. ure ponoči pri nas grozno peliskala, lepo sterno čisto pobila, takó de se je večidel mogla kositi. In kér je po toči precej suša pertegnula, so senožeti po naših sternih planinah le malo sená dale. Komaj se je pa ta velika nesreča malo pozabila, komaj de so lepe prašne ajde, novo zaupanje revniga kmeta zbudile, kar 15. dan Maliga serpana okoli poldan oblak se vterga, in izsuje grozo vode in toče črez hudo obiskane kraje. Kar toča nepobije, vihar polomi, in strašna ploha revnimu planincu še zemlje nepusti. — K bližnji cerkvi obrnjen v veži stojim, — v veliki sili k Bogu zdihujem, kar pergermijo mi hlapci iz hiše, in hitijo vùn v strašni boj serditih elementov. Na mojo plašno prašanje, kaj de je? mi žalosten odgovor še zde po ušesih bučí, de se per pristavi kadi. To slišati, tudi jez vùn planem in v hipi sim pri poslopji. Pa čast Bogu in hvala. Komaj dva sežnja od velike in visoke pristave nar bližej stoječa obložena osterva na sredi kopiša, kamur je strela udarla, s plamenam gori. Velika je sicer še zmiram nevarnost — pa Bog in sv. Florjan branita! kakor iz vedra dež naliva — kmalo se snopje po ostervi dol zruši, hlapci zraven pertisnejo, ostervo poderó, jez po goreči slami teptam, in glejte božjo previdnost! edina osterva v sredi kopiša zgori. Pristavo, bližnji farovž in cerkev je Bog obvarval. Veliko škode mi je sicer nevihta napravila — pa vunder polno zahvaležnosti moje sercé k Bogu kipí! Zakaj on me je sicer z eno roko vdaril, pa očitno z drugo obvarval! Naj bo visoko češeno njegovo sveto imé!

Kallin.

Cerne bukve.

Nobena strast človeka toliko ne strati in ne požvini, kakor pijanost. Pijanci zapijejo pamet, in so svoji lastni, pogosto pa tudi drugih ubijavci. Naj si ravno takih ubijavcev ne obesijo, božji pravici saj ne bodo utekli. Le poslušajte!

Na Koroškem, blizo Krajskiga, rudarji rudo kopljejo. Med njimi je delal priden mož, pa z njimi pijančval ni; potreba mu je bilo za ženko in otroke skrbeti. Rekli so mu, de je skopec; on pa vsiga tega ni porajtal, tudi ne kervavo zasluženiga denarja zapijal, kakor njegovi tovarši.

Zvejo preteklo zimo, de bo v drugo jamo delati šel, ter ga posiloma nagovorijo, de jim za odhodnjo

masele žganja plača, naj bi židane volje bili. Pa kaj bo masele žganja za ljudi, ki žganje kakor vodo pijó! — Vložijo in sklenejo tovarša práv hudo vpijaniti. Sromak ga je preveč potegnil, rekoč: saj moje denarje velja! Pa hitro ga je žganje goljfalo. Ne deržijo ga noge, ne nosi mu glava; clo jezik se mu ne obrača. Vleže se, in hoče pijansino prespati; hudobni mu pa pokoja ne dajo, temuč ga po silim z žganjem tako nalijejo, de se višej ne zavé. Na to ga s črnimi perti pokrijejo in se nad njim derejo, kakor bi nad merličam bile peli. — Oh, le prehitro se je šala v žalostno resnico premenila! —

Mož se izdrami, žene in otrok spomni, ki jih skerbí po očetu, ter po malim, če ravno ves v tami, k domu koleha. Vleže se, in ne vstane več; v kratkih dneh ga pogrebniški pokopat nesó; uboga vdova in pa dvoje zapušenih srot za rajnim joka. Takó se vražji smeh v žalost in jok premení, in vsim tistim oistro šibo žuga, ki piti silijo, ter se jim dobro zdi tovarša vpijaniti.

Goreče so gospod fajmošter na črni jami povedali, de je vsim pogorela; pa kaj pomaga, kér se beseda še takó lepa in sveta takih brezdušnikov ne prime, ki se otresejo in še huje pijejo! Pijanec se preoberne, kadar se prekuene. — V černe bukve pa zaslužijo, de jih zapišemo, naj jih berejo, ki preradi piti dajajo, pa še rajši piti silijo. Persilena reč ne stori dobriga, in Bog nas vari take dobre volje! —

Ljubomir.

Naznanje kmetam.

Kar smo že v 14. listu oznanili, damo zopet naznanje, de bo kmetijska družba tudi letas kupovala smerkoviga semena. Kdor ga bo kaj nabral, naj nam ga ob svojim času prinese na prodaj.

Naznanje zastran doklade.

Današnjim Novicam priložimo „Pastirski list“, to je prvi pozdrav ljubljnim ovčicam, ki so ga milostljivi knezo-škof gosp. Anton Martin pri nastopu Lavantinskiga škofijstva po slovensko v našem navadnim pravopisu na svitlo dali. Živo prepričani, de bodo vsi Slovenci te mile besede noviga knezo-škofa z velikim veseljem brali, smo ponižno naprosili Njih milost za dovoljenje ponatisa pastirskiga lista. Svitli knezo-škof so z veliko prijaznostjo dovolili, kar smo Jih prosili. Nate ga tedej dragi Slovenci! in radujte se!

Vredništvo.

Razjasnenje vganjke v poprejšnjim listu je:

V ti po Gorenskem semtertje dobro znani smešnici beseda Žvižgal pomeni imé nekiga človeka, kterimu se Žvižgal pravi in ob tim obstoji zvijača te vganjke.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	8. Velikiga serpana.		3. Velikiga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	55	2	—
1 » » » banaške...	2	10	2	14
1 » Turšice.....	1	8	1	8
1 » Soršice.....	—	—	—	—
1 » Rži.....	1	25	1	25
1 » Ječmena.....	1	6	—	—
1 » Prosa.....	1	10	1	18
1 » Ajde.....	1	7	1	18
1 » Ovsá.....	—	45	—	51